

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-07-28)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1855-07-28)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 411. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000090.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Løverdag, d. 28. Juli 1855. Dresden.

Min kjære Ludvig!

I Gaar Eftermiddags Kl. 6½ ankom vi, store og smaae, til Dresden. Vor Omsorg var strax at see, om her var Breve til os, og jeg fik min Længsel styret ved at modtage et — fraseet nogle enkelte, noget haarde Udtryk — rart og trøsterigt Brev fra Dig. Den stakkels Bang fik derimod et foruroligende Brev om, at hans gifte Datter 1) endnu var meget syg efter en Barselseng, havde Feberphantasier etc. etc. Vi faaer saaledes en beængstet og bedrøvet Følgesvend i ham med i det sachsiske Schweitz, hvilken Tur vi agte at tiltræde Kl. 2 i Dag. Anthon, der er meget medfølelse for andres Sorg, især naar den angaaer Kone og Børn, er Bangs Trøst. Det er rart at see de to omgaaes hinanden. Bang siger: Jeg kan saa godt lide ham, og er ganske fortrolig imod ham. Han har absolut villet dele Værelse med ham her i Dresden. Jeg glæder mig virkelig ogsaa over den nettede, ærbødige, og dog frimodige Tone, som Anthon kan have ligeoverfor Mænd som Suhr og Bang. Jeg vilde ønske, at Du engang selv reiste med ham, saa troer jeg vist, at Du ogsaa kom til at holde mere af ham.

Fra det Heibergske Hjem

25

s. 412 At der var en Uge, hvor Du, min kjære Ludvig, forgjæves ventede paa Brev fra mig, var naturligvis en Følge af, at jeg saa længe ventede paa Brev fra Dig, og opsatte at skrive, fordi jeg hver Dag tænkte — i Dag kommer dog vist Svar paa mit sidste Brev; da dette Svar imidlertid udeblev den ene Dag efter den anden, maatte mit Svar som Følge heraf ogsaa udeblive. Jeg har paa hele Reisen — paa mit næstsidste Brev nær — svaret samme Dag jeg modtog Brev fra Dig. At Du kalder min Længsel og min Misstemning Luner, er dog virkelig Synd, men jeg maa finde mig deri, Du har nu engang intet andet Udtryk for mine Misstemninger eller for hvad der gaar mig nær.

At den Tanke faldt mig ind, i Anledning af Dit Signet, at jeg var det triste Moment, er der dog virkelig intet ondt i, og det faldt mig aldrig ind, at Du vilde tage det ilde op. Jeg maa jo bestandig høre Dine Bebreidelser over min Maade at være paa, hvad Under da, om jeg tilsidst taber Modet og forfalder til triste Tanker over mig selv. Og virkelig, min kjære Ludvig, tro mig! jeg er i høieste Grad misfornøiet med mig selv og trænger til at sættes Mod i. Ak, hvor forskjellig ere dog vi Mennesker! Du synes, at det er Ret at skjule Din Misstemning for mig, for ikke at forurolige mig, og mig vilde det have været en sød Trøst ret inderlig at trøste Dig for Dine Savn og Trykket af Din Eensomhed. Ved saaledes at skrive med et tykt Slør for sit Hjerte og sit Sind, kommer der naturligvis en vis Kulde ind i det skrevne, og at denne Kulde har sin Grund i Varme, er ikke godt at vide. Skal en Brevvexling imellem to saa nære forbundne som vi er, have den rette Fylde, da mener jeg, at man uforbeholden skal lade sig see i den Stemning, man i Virkeligheden er betagen af, det være sig Glæde eller Sorg, Tvivl eller Tillid, Frygt eller Haab. At føre Selskabslivets Tone, hvori man under et glat og tilsyneladende Velværende, skjuler et forpiint og trykket Sind, ind i en fortroelig skriftlig Meddelelse kan dog aldrig. 413 være det rette. Jeg har gjort det modsatte og det dadler Du mig for, og kalder mig exalteret, et Ord der skjærer mig i Hjertet at høre. Imidlertid Tak for, at Du saa ærligt har udtalt hvad Du tænkte, thi det er først og fremmest Ærlighed jeg ønsker, og faaer jeg end nogle Skjænd i Dit sidste kjære Brev, saa siger Du dog, at Du glæder Dig inderligt til atter at faae mig tilbage, og at det vil gjøre Ende paa Din triste Tilværelse, og disse Ord, min egen kjære Ludvig, giver mig Mod og Kraft paany og vil gjøre, at det sachsiske Schweitz vil synes mig en Gang saa skjønt som ellers. Jeg skal nok komme hjem saa elskværdig som mine ringe Kræfter formaar. Da jeg læste Dit Brev i Gaar, fik jeg en uimodstaaelig Lyst til at klappe Dig og være hos Dig, saa at ifald Telegraftraaden kunde have taget et Menneske med sig saa hurtigt som den kan tage en Tanke med, da havde Du havt mig hos Dig inden 10 Minutter.

Hvad Du skriver om, at jeg har anmeldt min Ankomst med Pauker og Trompeter er mig aldeles uforstaaeligt. Kun til Dig og for noget siden, til Marie Welding, som det laae paa Hjerte, naar hun kunde vente at faae mig i Tale, har jeg yttret det mindste om min Ankomst til Kjøbenhavn. At Anthon har skrevet det til sin Kone, dog med udtrykkelig Anmodning om ikke at tale om det til nogen, kan Du vel ikke mene. At det derfor skulde komme i Bladene, eller at det skulde lokke Sværme af Folk til Toldboden har derfor ingen Nød. Lise Jürgensens Død gjør mig ondt! »Dog lykkelig er ei den længe gifte Kone, men lykkelig den der dør med sin Brudekrone«, siger Munken i Romeo og Julie. 1) Jeg har lovet Linnemann at hilse Søren fra ham, og bede at han vil bringe Mad. Linnemann en Hilsen fra hendes Mand, der er rask og fornøiet.

Og nu Farvel, min kjære Ludvig! Jeg vilde saa gjerne skrive meget — meget mere, men Tiden er saa knap og jeg skal være færdig til bestemt Tid. Paa Tirsdag antager jeg, at jeg atter er tilbage fra det sachsiske Schweitz, og da glæder jeds. 414 mig til det Brev, Du lover mig at faae endnu her. Suhr sagde i Gaar: Det havde dog været rart, om Heiberg nu havde været her og havde gjort Resten af Turen med. Ja! min kjære Ludvig, det havde været rart! Nu skal jeg imidlertid følge Dine Formaninger og more mig efter bedste Evne. Vær imidlertid saa sød fremdeles at glæde Dig til min Ankomst i vort Hjem og frygt ikke for, at min Sjæl — der er indfattet med en Sørge-Rand om, ligesom Bladene vare ved Frederiks d. 6s Død, skal ved sit triste Moment bringe Forstemning med sig. Jeg glæder mig inderlig til atter at see Dig og atter at tale med Dig om

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

Alt, hvad der ligger mig paa Hjertet, som jeg hidtil har gjort, og maaskee misbrugt noget. Gid Du maa kunne læse dette Brev uden al for megen Uleilighed, men det er utaaleligt, naar En i et væk spørger: Er du nu færdig, skynd dig dog! Da er det umuligt ret at samle sine Tanker. Dog naar Du kun kan forstaae, at jeg takker Dig for Dit sidste velsignede Brev, og at jeg glæder mig til at see Dig igjen, saa faaer det være det samme med Resten. Jeg skriver Dig oftere til inden min Hjemkomst. Nu omfavner jeg Dig i Tankerne og beder Dig med Venlighed og Godhed fremdeles at tænke paa

25*

Din inderlig hengivne
Hustrue.